

Missiooniga näitleja

Alo Kurvits

TEKST MONIKA HELME FOTOD ALDO LUUD, ERAKOGU

Alo (33) on nagu maailm, mille sees on teine, veel suurem maailm. Rõõm, mis temast kiirgab, nakatab ümbritsevaid. Oma olemasolu mõtte leidis ta laste vaimustust täis silmadest. Ja lapsed võivad nüüd teatrist koju minna täie veendumuse ja südamerahuga – päkapikud ON olemas!

Alo toimetab oma Tartu Raadi linnas osas asuvas kodus vilkalt ringi. Tema köögis tunneb tavainimene end nagu Alice Imedemaal – kõik on nagu päris, aga siiski väiksem. Täpselt nagu ka Alo ise. Teda ennast ei häiri see karvavõrdki, sest tal on õnn olla eriline. Inimese ja näitlejana.

SÜNDINUD NÄITLEJAKS

“Eks see näitlemise pisik on mul juba varasest lapsepõlvest sees,” arwab ta ise. “Mulle meeldis hirmsasti üksi teatrit teha ja pereringis esineda. Mul on üks mälestus, kuidas ma isetehtud pabernukkudega vanematele voodijalutsis nukuteatrit tegin! Ja vanavanaemaga, kes mind hoidis, kui vanemad tööl olid, mängisime kõik elualad läbi – kooli, haiglat, poodi. Kusjuures mina pidin kindlasti peaosas olema – ehk siis õpetaja, arst ja müüja, ega ma mingi kõrvalosaga poleks leppinud!” naerab ta nüüd ja ütleb, et teisiti kui ikka laval ta oma elu praegu ette ei kujutakski.

“Enne otsesemat kokkupuudet näitlemisega töötasin raadios – tein hommikuprogrammi, lugesin järjejutte ette, intervjuueerisin inimesi. See meeldis mulle väga ja ma töötaksin raadios heameelega vahetevahel praegugi, kui võimalus avaneks. Tookord siiski tundsin, et see jääb mu jaoks kuidagi ühe-külgeks. Et tahaks ikka midagi rohkemat teha. Olin lavakasse ka korra juba proovinud, esimene kord sisse saada ei õnnestunud, kuid ega see mind heidutanud.

Tutvusin tollaegse Eesti Harastusteatri Liidu presidendi Jaan Urvetiga, kes rääkis mulle, et Jaanus Rohumaa hakkab lavastama suvetükki “Tagaetav” – lugu Rummu Jürist. Sain seal osa, kohustusin ühtlasi ka Üllar Saaremäega, kes oli peaosas, ja nii see lümpall veerema hakkas. Üllar kutsus mind Rakverre, kus Kaarel Kilveti lavastuses “Väike nõid” mind kohe ülemlõian ametisse võeti, järgnes jõuluühtendus, kus olin loomulikult... arva ära, kes?” Alo silmad sädelevad kavalalt. “No muidugi – Päkapiikk! Ja siis tuli suvi ja suvelavastus Vargamäel – “Kõrboja peremees”, kus mängisin Põrgupõhja talu peremeest. Ja vaat siis ma tundsin, et näitlemine ongi see, mida ma elus teha tahan.”

Alo teeb vahepeal Alatskivilt korjatud piparmündist teed. Alatskivil on tema lapsepõlvkodu ja ta vanemad elavad seal siiani. “Ja siis ma otsustasin, et nüüd on õige aeg uuesti kooli minna – päriselt näitlemist õppima,” jätkab ta reipalt. “Eks ma Rakveres õppisin palju elust enesest: lava- ja teatrietikat ning meeskonnatööd, just sellist praktilist poolt, mis valmistas mind teatrikooliks ette ja oli ka muidu hilisemas näitlejatöös väga vajalik.”

NELIAASTAT ÕPINGUID

2001. aastal astus Alo Viljandi Kultuuriakadeemiasse ja õppis Kalju Komissarovi käe all neli aastat näitlemist. Praktilise poolega tuli ühitada teatritöö teoreetiline baas. “Pühendusisin koolile ja õppimisele ikka korralikult, loobusin isegi kooli kõrvalt töötamisest. “Väikesenõia” hooaja lõpuühtendused tein veel ära ja siis oli kõik.” Alo räägib, kuidas kooli sisseastumisel vaatasid konkurendid teda umbes nii,

et nojah, mis tal viga, ta ju tundud... “Jah, meedia on vägev asi! Olin selleks ajaks ka telest läbi käinud – olin Russkii Razmeri reklaamis ning kui Rakveres etendusi tegema hakkasin, lendasid ajakirjanikud mulle peale nagu mesilasparv. “Pealtnägija” oli esimene, siis tulid Seltskond, Kroonika, Õhtuleht... No ma saan aru küll, et olin mõnes mõttes sensatsiooniline! Aga alguseks oligi see väga vajalik. Meedia on näitlejale tänapäeval suureks abiks,” tunnistab mees.

KEEGI TEINE

Pärast õpinguid läks lavatöö Alo järele hooga käima. “Sain Emajõe Suveteatris kohe rolli – Urmas Lennuki “Frankensteinis”. “Etendamine seda tükk Tartu vanas anatoomikumis, olin seal küprokipanija Henri, kellel muuhulgas küljes väike viinaviga!” Alo kehastub korraks käigu pealt ümber küprokimeheks, teeb paar käevibutust ja jätkab: “Novot ja siis pärast tööd kukkus seesama Henri napsutama, läks pisut liiale ja ühel hetkel ärkas lavatsi all... Sellesama lavatsi all, kus

“Meedia on näitlejale tänapäeval suureks abiks.”

doktor Frankenstein oma koletist ehitab... See oli otsapidi koomiline roll ja tajusin, et minus on ka koomikusoon olemas. Siiani olid mu rollid olnud ikka kas dramaatilised või pigem tõsised, muidugi mitte arvestades lastetükke. Kuid siis sain aru, et põhimõtteliselt võin kõike mängida, kui on hästi kirjutatud tekst.”

Võiks arvata, et Alo eripära seab mõningaid takistusi töötegemisel, kuid kui on vastav kontseptsioon, võiks ta kas või Macbethi mängida või Hamletina laval kolpa põrnitseada, arvab ta ka ise. “Mulle tegelikult sobivad karmid rollid, kuigi ma ise ei ole sisemiselt paha ega mingi kuri geenius. Aga mõnusam on ju mängida neid tüüpe, kes sa tavaelus pole. Näitlemine annab mulle suurepärase võimaluse olla keegi teine. Kui tavaliselt öeldakse inimestele, et jääge iseendaks, siis minu jaoks on lavaroll alati võimalus iseendast väljapoole vaadata.”

Telepaatiline side

IRINA SUUDER, SÖBER, VABAKUTSELINE GRIMEERIJ

Tunnen Alot ajast, kui ta tuli Tartusse ja me tegime koos suveühtendust “Frankenstein”, kus pidin talle väikesed sarvekesed meisterdama. Mõne inimesega kohe tekib mõistmine ja energieetiline sobivus. Aloga on mul algusest peale vastastikune telepaatiline side – pruugib mul ainult tema peale mõelda, kui kohe ta helistabki! Ta on hästi omapärane inimene ja ma mõistan teda, ta on avatud ja soe, lahtise hinge ja südamega. Ja temaga on kogu aeg lõbus. Usaldame teineteisele oma saladusi ja oleme teineteisele toeks.

“KÄTTEMAKSUKONTOR”

“See polnud mu esimene seriaal, olin teinud kaasa ka sarjades “Me saame hakkama” ja “Kelgukoertes”.” Alo tunnistab, et tegelikult oli ta enne natuke ka unistanud, et küll tahaks “Kättemaksukontoris” mängida. Kes ei tahaks? Ja kuna unistustel on üldjuhul komme täituda, siis nii ka läks. “See oli muidugi veelgi suurem väljakutse kui “Kelgukoerad”. Igas mõttes. Hüpnootisöör Hardi Taavidson oli suur roll ja vaat seal ma olin ikka tõeline “paha”, tegelik süüdlane! Hüpnootiseerisin vaese Marioni ära, Frida, Häidi ja lõpus ka uurija Marveli...” jutustab Alo ning tõdeb, et pärast “Kättemaksukontoris” ülesastumist sai ta aru, mis fenomen sel seriaalil on. “Piisab kas või pisikesest osatäitmisest, kui juba kõik tunnevad su tänaval ära. See on ikka väga võimas!”

LASTE LEMMIK

Juba üle kolme aasta on Estonia teatri mängukavas populaarne lasteühtendus “Pipi Pikksukk”. Härra Nilsson on üks neist rollidest, mille kohta saab öelda – kes sellesse rohkem sobiks kui mitte Alo? Lastelektüürist leiab tegelasi veelgi – ka Karlsson Katuselt on justkui ainuomaselt talle kirjutatud. “Ugalas olin Karlsson ka,” räägib Alo. “Pane mulle propeller seljale ja kellelgi pole kahtlustki! Mäletan, et istusin proovi vaheajal oma kostüümiga saalis, kui Kalju Komissarov mööda läks ja karjatas – “Vaadake! Vaadake, mis ma

teile ütlesin – siin istub EHTNE Karlsson!” Alo naerab. Kuid rohkem kui kolleegide tunnustavad sõnad lähevad talle korda laste eedad emotsioonid. “Nad tõesti usuvadki, et Härri Nilsson on päris ahv!” kinnitab ta. “Ma laval küll ei räägi, aga mõnikord etenduse vaheajal tulevad lapsed mind vaatama ja siis ajan nendega juttu ka. Ja seda enam on nad pärast veendunud, et päriselt ongi olemas ahv, kes tantsib, laulab ja räägib nagu inimene. See on fenomenaalne!”

Et mitte maagiat lõhkuda, üritab Alo ilma grimmi ja kostüümita laste silma alla mitte sattuda. “Kui näen teatris pärast etendust mõnd last, siis ma tõesõna peidan ennast nurga taha ära. See ilus uskumus on väga väärtuslik ja las nad siis usuvad, et ma olengi PÄRIS!”

Alo jätkab: “Ning Päkapiikk olen ma ju nagunii! Seda usuvad lapsed ka. Mäletan, kui esimest korda Rakvere teatris Päkapiikuna välja tulin. Oli üks lasteetendus, kus alguses olin hunt ning kui eesriie langes, tuli teha kiire kostüümivahetus ja olingi Päkapiikk... Pugesin eesriide vahelt vaikselt välja ja kui ma siis nägin esimeses reas istuvate laste nägusid, mis hämmeldusest pikaks vajusid, silmades tõeline jahmatus, siis sel hetkel sain aru, mida olin teinud! Sellest hetkest alates olin end ihu ja hingega maha müünud. Mõistsin, et see ONGI mu missioon, põhjus, miks ma siia ilma just sellisena sündisin! Nüüd ei olnud mu jaoks enam küsimust, miks ma olen just selline. Ma ei esitagi neid küsimusi pärast seda, kui mõistsin, millist rõõmu võin teistele oma olemasoluga valmistada!”

OLLA POSITIIVNE

See on Alo igapäevaelu moto. Ta teab, et kõigepealt tuleb hoida enast, siis saab kõige ja kogu maailmaga hakkama. Ta käib kolm-neli korda nädalas trennis ja üritab tervislikult toituda. Nautida ilusat ilma ja klassikalist muusikat. “Nüüd hakkab see mõnus aeg tulema, kui hommikul läheb vara valgeks. Kuigi mulle meeldib ka pime aeg väga, siis kui teised magavad,” räägib ta. “Jalutad ja näed hoopis teist elu, kui on nendel, kes juba uinunud. Siin Supilinna ääres, kus ma elan, võib öösiti isegi rebaseid näha!”

Alo on oma kodu asukohaga väga rahul: “Vaatan aknast välja ja selline tunne on, nagu elaks maal, väikeses kohas. Tegelikult on kesklinn siinsamas, punased linnabussid käivad kõrvaltänavalt ja kui on rohkem aega, kõnnin kesklinna ka jalgsi.” Tartu on elamiseks parim koht, on Alo veendunud.

Kui ta Viljandis kooli lõpetas, seisis noore näitleja ees valik – kas minna elama Tallinna, Rakverre, Pärnusse või Tartusse. “Tallinn ei tulnud üldse kõne alla, see linn lihtsalt ei ole minu jaoks. Ma võin seal tööd teha, aga mitte elada. Tallinn kuidagi õgib su ära ja väänab välja, põgenen seal esimesel võimalusel,” on Alo konkreetne. “Rakveres olin juba elanud, Pärnu tundus liiga kõrvaline ja tegelikult olen alati Tartusse tahtnud, sest mul on lapsepõlvega seoses siin lugematult palju helgeid mälestusi. Olin tihti Tartus vanavanaema hoida ja see on mõnes mõttes justkui mu kodulinna olnud kogu aeg. Nüüd olen siin tagasi ja lõplikult.”

Unistustest Alo väga palju rääkida ei taha. Samuti ei kahetse ta elus midagi. “Tööd muidugi võiks alati rohkem olla,” nendib ta järele-

Räägime kõigest

REKARDO AVILOVS, MAARJA KÜLA NOORTE TEGEVUSJUHT, SÖBER

Tutvusime Aloga Maarja küla kontserdii “Kuula, palun!”, kus ta esines koos teiste näitlejatega. Pärast kontserti järelpeol Tallinnas Venus Clubis tuli Alo, tutvustas end ning soovis kokku lüüa veinipokaale

kordaläinud kontserdi puhul. Seal sai alguse tugev ja kindel sõprusside. Räägime kõigest. Hakkasime koos käima treeningsaalis, et suveks vormi saada, ning motiveerime teineteist tervisliku eluviisi vallas. Alost kiirgab head energiat. Olen temalt õppinud palju ka seda, et iseendaks jäämine on elus kõige olulisem. Nähes teda teatrilaval, on selge, et oma tööd ta armastab ja teeb seda hingega. Mul on suur au ja rõõm tunda sellist inimest nagu Alo.

mõtlikult. “Ja muusikaga tahaks rohkem tegeleda. Kahju, et jätsin omal ajal muusikaõpingud katki. Õppisin akordioni, trompetit, aga ühel hetkel otsustasin, et tahan hoopis kujutavat kunsti õppida ja lõpetasingi kunstikooli. Teatriõpingute ajal sain hääleseadet Leelo Talvikult ja hiljem võtsin veel eratunde Aino Kõivult Elleri-koolist Tartus. Ja vaat laulmine on see, mida teeks ikka ja jälle!” Alol on loomupärast tugev, kõlav ja ilusa tämbriga hää, mida kadestavad isegi näitlejatest kolleegid. “Ma läheks iga kell jälle laulutundi, muusika on nii võrratu!” õhkab ta ning räägib, kuidas nad koos sõpradega panid kord kokku kuueliikmelise bändi – kitarr, bass, viiul, saksofon, trummid ja vokaal – ning pörutasid Saaremaale kontserti andma. Laulsime Tõnis Mäe laule, Ruja repertuaari, ning üleüldse mu suur soov oleks, kui saaks õhtuti kohvikutes meeolemuusikat teha, Valgret näiteks...”

Jah, unistustel on kombeks täide minna – ehk siis tõesti ka seekord? Ja loomulikult mahub Alo ellu ka romantikat ning tema süda polegi päriselt vaba. Kuigi oma tunnetest ta avalikult siiski rääkida ei soovi, nagu unistustestki, mille täitumine käib ajarattas ikka omasoodu. “Ma tegelikult väga armastan oma elu ning see, et mu elu kujuneks selliseks, nagu ma tahan, on ju tegelikult paljuski mu enda teha!”